711078701

ప్రబోధ 16

తెలియబడుచున్న దిప్పంచె దృశ్యమందు
తెలివినై సర్వమును గాంచు ద్రష్టనేను
మిగులనాకంటె అన్యంబు యేదిలేదు.
సత్యమిది సర్వవేదాంత సంగ్రహంబు.

నపుణ్యం నపాపం నసౌఖ్యం నదుఃఖం
నమంత్రో నతీర్థో నవేదా నయజ్ఞం
అహం భోజనైవ నభోజ్యం నభోగం
సచ్చిదానందరూపం అద్వైతం సత్యం శివం సుందరం.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా!

అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః. లోపల వెలుపల అంతటా వుండిన పరమపురుష తత్వాన్ని యెక్కడ వెతకటం. మహిని సర్వంబు ఈశ్వరమయము కనుక నాది అను అభిమానము అనర్థంబు. ఇట్టి సర్వవ్యాపకత్వమైన, పవిత్రమైన పూర్ణత్వమును తెలుసుకొనటానికి మార్గమేమి? పూజాసాధనలచేత దైవత్వాన్ని పొందటానికి వీలవుతుందా? అనేక విధములైన సత్కార్మల చేత దైవత్వాన్ని పొందుటకు సాధ్యమవుతుందా? కాదు కాదు. యజ్ఞయాగాది క్రతువుల చేతగాని, దానధర్మాది కర్మలచేతగాని, శమదమాది సత్కర్మల చేతగాని, యమనియమాది సాధనల చేతగాని, భజనపూజాదుల చేతగాని దైవాన్ని యెవ్వరు కూడా పొందలేరు. అదియే భగవద్గీతయందు 11వ అధ్యాయమునందు 53వ శ్లోకములో యీ విషయాన్ని స్పష్టముగావించాడు కృష్ణుడు. అయితే యీ సాధనలు దేని నిమిత్తమై. సర్వ సత్యాన్ని గుర్తించిన పండితులు, మహానీయులు, అనేకమంది అనేక సాధనలు సలుపుచున్నారు. దానియొక్క అంతరార్థమేమిటి. దైవాన్ని దర్శించటానికి సాధ్యము కాని సాధనలు చేసి యేమి ప్రయోజనము? అయితే యీ సాధనలన్నికూడను మానవుని ఆవరించిన రాగద్వేషాది మాలిన్యములు పోగొట్టే నిమిత్తమై యేర్పడినవి. తన జీవతత్వాన్ని తాను తొలగించుకొని తాను తానుగా జీవించటానికి ప్రయత్నించటమే సాధనలయొక్క అంతరార్థము.

మానవుడు సహజముగనే సచ్చిదానంద స్వరూపుడు. సత్ అనగా త్రికాలములచేత బాధింపబడక నిరంతరము ఏకంగా నిలబెట్టేటు వంటి తత్వమే. చిత్ అనగా బాహ్య అంతరమునందు వుండిన సమత్వమును గుర్తించే మేధాశక్తియే. ఆనందమనగా నిత్యమై, నిరుపాధికమై, నిర్మలమై యేసుఖ

7H078702

మైతేవున్నదో ఆసుఖము యొక్క స్వరూపమే ఆనందము. అయితే సత్ చిత్ ఆనందము భిన్నభిన్నరూపములచేత భిన్నభిన్న ఖండములచేతకూడి వుండటంచేత యీమూడు యేకత్వాన్ని యేరీతిగా భావించగలము. భిన్నభేదములు కన్పించినప్పటికి, యిందులోవున్న యేకత్వం అనే సత్యత్వాన్ని నిరూపించటానికి ఒక చిన్న ఉదాహరణ. దీపమునకు ఉష్ణము, వెలుగు, ఎఱ్ఱటి రంగు యీమూడు భిన్నభేదములుగా కన్పించినప్పటికిని దీపము యొక్క స్వభావము యీమూడింటి యొక్క చేరికనే. అయితే యీఅనంతమైన సచ్చిదానంద స్వరూపములో మానవత్వము పొందుటకుతగిన సాధనయేమిటి? ఈ అనంతమునకు, అల్పత్వమునకు యేవిధమైన సన్నిహిత సంబంధ బాంధవ్యమేర్పడుతుంది. ఇది సాధ్యమా? అని మనము సందేహించవచ్చు. కాని యిట్టి సందేహముతో బలహీనులు కారాదు. అనంతమైన సముద్రములో చల్లదనము, తెల్లదనము, తడి యీమూడు సహజముగా వుంటాయి. ఈ అనంతమైన సముద్రము నుండి ఆవిర్భవించిన అలలయందు కూడను యీమూడు గుణములు సమముగనే వుంటున్నవి. అదే విధముగనే అనంతమైన సచ్చిదానంద స్వరూపము నుండి ఆవిర్భవించిన యీ జీవతత్వము నందు కూడను యీ సత్ చిత్ ఆనందములనే నిత్యసత్యములు ప్రకాశిస్తూనే వున్నవి. ఈ అల్పత్వమని గాని, అధికత్వమనే భేదములకు మనము గురికారాదు.

సర్వత్రానిండిన శివత్వము సచ్చిదానందస్వరూపమే. దీనినే దైవత్వమని కూడను చెబుతూవచ్చారు. 'దైవ' అనే పదమునకు సమిష్టి అని అర్థము. సమిష్టి అనగా దృశ్యకల్పితమైన ప్రకృతియే. ఈ ప్రకృతి అంతయు దైవమాయయే. ప్రతి పదార్థమునందు యీ సత్ చిత్ ఆనందమనే దివ్యశక్తి అంతర్భూతమై వుంటున్నది. ఈ ప్రకృతి అనేది కేవలము శుద్ధ చైతన్యముతో కూడి వుంటున్నది. కనుక ప్రతి పదార్థమునందు అంతర్భూతమై వుండిన దివ్యశక్తియే యీ సచ్చిదానందస్వరూపము. దైవముగా ప్రకృతి, సచ్చిదానందతత్వము యీరెండింటి యొక్క చేరికనే యీ దివ్యత్వమునకు తగిన అర్థము.

ఈ సచ్చిదానందమనేది శాశ్వతమైనది. నిరంతరము వుండునటువంటిది. దైవమనగా Matter + Being = GOD. ఇలాంటి దివ్యమైన తత్వాన్ని మనము అర్థము చేసుకొటానికి తగిన కృషి చెయ్యాలి. అయితే యిట్టి పరతత్వాన్ని గుర్తించటానికి అనేక విధములైన టువంటి ప్రతిబంధకములు వుంటుంటాయి. ఇందులో ప్రధానమైన ప్రతిబంధకములు నాలుగు. 1. అవిద్యాప్రతిబంధము. 2 ప్రజ్ఞాప్రతిబంధము 3. కుతర్క ప్రతిబంధము 4. విపర్యతూరోయావస్థలేక విపర్యదురాగ్రహము.

అవిద్యాప్రతిబంధమనగా యేమిటి నేను ఒక జీవతత్వాన్ని, నేను సర్వస్వతంత్రుడను కాను, నేను పరతంత్రుడను అనే బలహీన భావమే. ఈ బలహీనత వుండినంత వరకు మానవుడు తన తత్వాన్ని తాను గుర్తించుకోలేడు. రెండవది ప్రజ్ఞాప్రతిబంధము అనగా యితనుయేపెద్దలు చెప్పినప్పటికి, యే మహనీయులు బోధించినప్పటికి, పవిత్రమైన భావములను చేకూర్చుకొనుటకు యే మాత్రము అంగీకరించడు. ఇతరులు చెప్పినమాట తాను వినుటకు యేమాత్రము మనస్కరించడు.

711078703

ఇదిప్రజ్ఞామాంద్యమని కూడను చెప్పవచ్చును. మూడవదికుతర్కము. అనగా పెద్దలుచెప్పినప్రతి విషయాన్నికూడను ఒక విరుద్ధమైన అర్థమును తీసుకోటం. దీనికివ్యతిరేకార్థముగావించటము. విపర్య దురాగ్రహం అనగా నాకుసర్వము తెలుసు నాకు ఒకరు చెప్పనక్కరలేదు. నాకుబోధించే అధికారియు లేడు అనే దురాగ్రహము చేత మానవత్వాన్ని మరచి దివ్యత్వమును అర్థము చేసుకోటానికి ప్రయత్నించరు. దీనికి కారణం యేమిటి? జగత్తంతయు కూడను మాయా ప్రభావమే. మాయ అనగా లేనిది వుండినట్లుగా, వున్నది లేనట్లుగా అద్దములో చూచిన ప్రతిబింబము వలె కుడియెడమ యెడమ కుడిగా కనుపిస్తుంది. ఇది అజ్ఞాన స్వభావము యొక్క చిహ్నము. ఇట్టివారు జగత్తును జగత్తుగానే చూస్తారు. కానీ అంతరార్థాన్ని గుర్తించిన వ్యక్తులు జగత్తును జగదీశ్వరునిగా భావింతురు. జగత్తు జగదీశ్వరుని యొక్క ఆకారము తప్ప అన్యము కాదు. Matter contains energy. ఈ energy లేకుండా యీ జగత్తు నిలుచుటకు వీలుకాదు. జ్ఞానాజ్ఞానములయొక్క దృశ్యములో ప్రవర్తించే ప్రవృత్తులే యీ ప్రహ్లాద హిరణ్యకశిపులు. హిరణ్యకశిపుడు స్తంభమును స్తంభముగనే చూచాడు. ప్రహ్లాదుడు స్తంభమును నారాయణునిగా చూచాడు. కనుక యీ దివ్యత్వమున వుండిన అనర్థాన్ని గుర్తించే అజ్ఞానులు యీనాడు అధికమైపోయారు.

ఈ అజ్ఞానము పోవలెనన్న యిది ఒక ప్రత్యేకమైన పదార్థము కాదు. దైవత్వమును పొందుటకు ప్రత్యేక సాధనలు చేయనక్కరలేదు. ఈ చేసే సాధనలన్నికూడను దైవనిమిత్తమై ఆచరించేవి కాదు. తన నిమిత్తమై తాను ఆచరించేవి. దైవమునకు యెట్టి కర్మలను ఆచరించనక్కరలేదు. దైవము ప్రత్యేకముగా కనుపించడు. తాను తానే తానై వుండియు తనను ఆవరించిన యీ రాగద్వేషాది మాలిన్యములు పరిహారము గావించుకున్నప్పుడు తాను తానుగానే ప్రకాశించుచున్నాడు. కనుక సమస్తకర్మలు యీ యొక్క మానసిక మాలిన్యమును నిర్మూలము గావించే ప్రక్రియలే. ప్రతి మానవుని యందు మాయత్వము బ్రహ్మత్వము రెండింటి యొక్క చేరికగా వుంటున్నాది. ఈ మాయత్వమనేది లేకపోతే బ్రహ్మత్వమనేది గుర్తించటానికి వీలుకాదు. బ్రహ్మత్వము లేకపోతే మాయయొక్క ప్రభావము దేనిలో పనికిరాదు.

ఈ అనంతమైన సముద్రములో అలలు ప్రారంభమవుతున్నాయి. ఈ అలలకు యేదో ఒక కారణము వుండాలి కానీ కారణము లేకుండా యీ అలలు ప్రారంభించుటకు వీలుకాదు. జలమునందు వాయువు యేకము కావటము చేత యీ అల అనే స్వరూపము ప్రారంభమవుతున్నాది. ఈ వాయువు యొక్క వత్తిడి చేతనే జలము అలగా మారిపోతున్నాది. వాయువే లేకుండిన జలము అలగా మారదు. ఈ వాయువే మాయ. జలమే ఒక అనంతమైన సచ్చిదానందస్వరూపము. అందులో నుండి ప్రారంభమైన అలవే అంత్యములో కూడిన యీ అలలతో యీ జీవతత్త్వము. కనుక జీవతత్త్వమునకంతయు మాయ అనే వాయువే ప్రధానమైనటువంటిది. ఈ అలలు కేవలము ప్రతిబింబస్వరూపములేగాని బింబాకారములు కావు. ఎంతవరకు మనకు ప్రతిబింబము. అద్దము వుండినంతవరకు ప్రతిబింబము. అద్దము వేరు చేసిన ప్రతిబింబము వేరవుతున్నది. కాని బింబము యెప్పటికిని వుంటున్నది. ఈ దేహము వుండి

711078704

నంతవరకు ప్రతిబింబము. అద్దము వేరుచేసిన ప్రతిబింబముకూడ నుపేరవృతున్నది. కానీ బింబముయొ ప్పటికిని వుంటున్నది. మన దేహామే అద్దము. ఈ దేహాము వుండినంతవరకే యిందులోని ప్రతిబింబమనే జీవతత్వము నకు గోచరమవుతుంది. ఈ దేహామనే అద్దము జీవతత్వమనే ప్రతిబింబము పోయినప్పుడు బింబమనే దివ్యత్వము నిరంతరము వుంటుంది.

ఈ జగత్తంతయు మాయాస్వరూపముతో కూడినటువంటిది. ఇదికేవలముక్రీడనే కానికేడకాదు. ఇందులో మనము వ్యవహారము ఆచరించవచ్చునేగాని యిందులో మనము తగుల్కొనరాదు. సంసారమును మనము ప్రేమించవలసినదే కాని పెట్టుకో తగినది కాదు. వాంఛించిన చోటు మైత్రి కావచ్చు నేగాని మమత్వము పెంచుకోతగినటువంటిది కాదు. not renunciation of action it is renunciation in action. మనము కర్మలను త్యజించటము కాదు మనము చేయవలసినది. కర్మయందలి దోషములను మనము నిర్మూలము గావించుకోవాలి. మనము చేయవలసిన కర్మలు మనము చెయ్యాలి. కానీ యీ కర్మలయందుండిన దోషములను పరిహారముగావించుకొనుటకు ప్రయత్నించాలి. చిత్తస్యశుద్ధయే కర్మణ. ఈ కర్మలవల్ల మానసిక శుద్ధియేర్పడుతుంది. మంచి కర్మలకుగాని చెడ్డకర్మలకు గాని మనసే ఆధారము. కనుక మనసుయొక్క మాలిన్యములను మనము పరిహారము గావించుకొనుట యే మన ప్రధాన సాధన. కప్పబడిన తెరను మనము వదలించుకొన్నప్పుడు స్వస్వరూపము స్పష్టరూపము గానే వుంటుంది.

ఈ నాడు గురుపూర్ణిమ. పూర్ణిమ అనగా చంద్రునియందు పదహారు కళలతో కూడిన పూర్ణత్వము. ఈ చంద్రుని యొక్క ప్రతిబింబమే మనసు. మనసు యొక్క ప్రతిబింబమే చంద్రుడు. మనము పరిపూర్ణత్వాన్ని పొందవలెనన్న మనయందుండిన 16 కళలు మనము త్యజించాలి. ఏమిటియీ పదహారు కళలు. కులమదము, బలమదము, యవ్వనమదము, సుందరమదము, విద్యామదము, తపో మదము, రాజ్యమదము, ధనమదము యివి అష్టమదములుంటున్నాయి. యింక అరిషడ్వర్గములు ఆరు. కామ క్రోధ లోభ మద మాత్సర్యములు. ఇది 14. రజో తమో గుణములు. ఇవన్నీ చేరితే పదహారు. ఈ పదహారు గుణములు యేనాడైతే మనందూరంగావింతుమో అప్పుడే మనం పవిత్రులమవుతాము. ఈ పదహారు కళలు మానవునియందు చేరటంచేతనే తాను కళావిహీనుడైపోతున్నాడు. కళాపరిపూర్ణమైన బ్రహ్మత్వానికి అడ్డుతగులుతున్నాయి. చంద్రుడు తన కళలనంతా పెంచుకొనిపోయాడు. కానీ మన కళలను మనం పూర్తిగా త్యజించటానికి ప్రయత్నించాలి. మానవత్వమందు యీ విధమైన దోషభావములు అభివృద్ధికావటంచేతనే తాను తానుగా ప్రకాశించలేకపోతున్నాడు.

దీనికి ఐదువిధములైనటువంటి క్లేశములుంటున్నాయి. క్లేశములనగా బాధలు అనగా అర్థము. ఇందుమొట్టమొదటిది అవిద్యాక్లేశము. రెండవది అభినివక్లేశము. మూడవది అస్మితక్లేశము. నాల్గవది రాగక్లేశము. ఐదవది ద్వేషక్లేశము.

అవిద్యాక్లేశమనగా నేను జీవుడను నేను దేవుడను కాదు. నేను స్వతంత్రుడను కాను. నేను

711078705

పరతంత్రుడను, బలహీనుడను అనే భావమే. ఇది మానవుని క్రమక్రమేణా బలహీనుని గావిస్తూ వస్తుంది.

అభినవ క్లేశమనగా యీ సంసారమునకు హేతువైన యీ మనసును త్రుంచుకోలేని బలహీనుడుగా వుండటం. మనసే మన సర్వబంధములకు మూలకారణము, హేతువు. ఇట్టి మనసును మనము త్రుంచుకోలేని బలహీనులుగా వుంటున్నాము. కనుకనే మనము అనేకవిధములైన దుఃఖములకు, విచారములకు గురిఅవుతున్నాము.

మూడవది అస్థితక్లేశము: సర్వవిషయములు, సర్వసుఖములు అనుభవించాలి అనుభవించాలి అనే దురాశయే అస్థితము. ఈ ఆశలు విఫలమాయెనా లోభము ప్రారంభమవుతుంది. దీనిని ఫలింపచేసుకుంటిమా అహంకారం ప్రారంభమవుతుంది. కనుక వీని జయాపజయములవల్ల మానవత్వము క్రమక్రమేణా కృశించిపోతున్నదే కాని, క్షీణించిపోతున్నదే కాని, దీని పవిత్రత యే మాత్రం పెరగదు.

రాగద్వేషము ధనకనక వస్తువాహనాదులు లభించాలని అభిలషించటం. ఈ విధమైన క్లేశము మానవుని అనేకవిధములుగా కొంత వెనుకంజ వేయిస్తున్నది.

ద్వేషక్లేశము ఐదవది. ఉదరపోషణ నిమిత్తమై యితరులను ఆశ్రయించి తాను ఆశించిన ఫలము దక్కక పోవటంవల్ల వారిని దూషించటము. ఇది మానవుని మరింత హీనస్థితికి గొనిపోతున్నది. యిదే ద్వేషక్లేశము. ఈ ద్వేషక్లేశము మానవుని పరిపూర్ణత్వమునుండి హీనత్వానికి దింపుతున్నది. పక్షులలో కాకి చాలా హీనమైనదని అన్నారు. చాలా నీచమైనదిగా చూస్తూ వచ్చారు. మృగములలో గాడిదను మాత్రము చాలా హీనముగా చూస్తూ వచ్చారు. కారణమేమనగా కాకి పరిపక్వమైన ఫలమును యేనాడు ఆశించదు. చెడిన పదార్థములనే తాను రుచి చూస్తూ వస్తుంది. గాడిద అశుద్ధమైన భారాన్నే మోస్తూవుంటుంది. అది మలినమైన వస్త్రాలను మోస్తూవుంటుంది. కనుకనే మృగములలోపల గాడిద చాలా హీనమైనదన్నారు. మనుషులలోపల యెవరు నీచమైనవారంటే నిరంతరము పరులను దూషించేవాడు పరమనీచమైనవాడు అన్నారు. పక్షులలోపల కాకి, మృగములలోపల గాడిద, మనుషులలోపల దూషించేవాడు. కారణమేమనగా సర్వులయందు వుండే సచ్చిదానందస్వరూపుని గుర్తించుకొనలేక, వ్యక్తిగా భావించి, మానవులమనే మనసుతో, రాగద్వేషాలతో యీ దివ్యత్వాన్ని విమర్శించటమే మహాపాపం. కనుక మానవత్వమనేది కేవలము ఒక అపవిత్రమైనదని కాని లేక హీనస్థితిలో కూడినదని కాని, బలహీనమైనదని గాని మనము భావించరాదు. మానవుడు సచ్చిదానందస్వరూపుడు. తాను నిరంతరము ఆనందముతోనే ప్రకాశిస్తూవుంటాడు. కాని దానికి విరుద్ధమైన భావమును మనము అనేకవిధములుగా పెంచుకోటంచేత తాను మనకి కన్పించకుండా పోతున్నాడు. దైవము ప్రత్యేకముగా లేడు. తానే దైవము. తానై వుండికూడను యీ రాగద్వేషాలనే మాలిన్యము కప్పబడటంచేత తనను తాను తెలుసుకోలేకపోతున్నాడు. తనను తాను తెలుసుకోటమే సరియైనటువంటి తత్వము.

మనము యీనాడు చేసే సమస్త సాధనలు యీ తెరను తప్పించేటువంటి మార్గములే. దానిని మనం తప్పించుకుంటే తాను తానుగానే వుంటున్నాడు. ఈ సత్యాన్ని మనం గుర్తించాలి. ఎన్ని సంవత్సరములు సాధన చేసినప్పటికి, ఎన్ని వేదాంతములు మనము చదివినప్పటికి, మనసు మాలిన్యమే మనము

711078706

తొలగించుకొనకుండినయెడల ఎన్నియో కూడను కాలము వ్యర్థముగా వెళ్లిపోతుంటాయి.

గ్రంథములన్నియు గాలించి చూచిన సత్యసాయి మాట సత్యబాట
వేదములన్నియు వెతికి చూచినగాని సత్యసాయి మాట సత్యబాట
సకల శాస్త్రములన్నియు చదివి చూచినగాని సత్యసాయి మాట సత్యబాట
గాయత్రి మంత్రము ఘనముగా చెప్పిన సత్యసాయి మాట సత్యబాట
మనసు యందున్న మాలిన్యము ఎట్లు తొలగించి యివి చేసిన ఫలమేమి వెర్రి మనస.

మనయొక్క మనసు మాలిన్యమును యెనాడు మనము దూరము గావించుకొందుమో ఆనాడే మనం సరియైన రీతిలో అభివృద్ధి గావించగలము.

భగవద్గీతయందు నాకు నీవు శరణు గావుము అని చెప్పలేదు. నీకు నీవు శరణాగతుడవు. నీవు అంటే యెవరు. ఆ సత్యమునే మనము గుర్తించాలి. త్వమేవ మాతా చ పితా త్వమేవ అని శ్లోకం చెప్తారు. నీవే తల్లివి, నీవే తండ్రివి, నీవే నా గురుడవు. నీవే నా స్నేహితుడు అంటూ వుంటాము. నీవే తల్లి, నీవే తండ్రి నీవే గురువు నీవే మిత్రుడు కాని కడకు నీవు అనేది మిగిలిపోతుంటాది. నీవు తల్లివి కావచ్చును నీవెవరు? నీవే తండ్రివి తండ్రి గావచ్చును నీవెవరు? కనుక నీవే తండ్రి, నీవే తల్లి, నీవే దైవము అనే దానికి నీవే నేను అంటే తీరిపోతుంది. నీవే నేను అనే స్థితికి రావాలి. ఇదే సర్వమతముల సారము. సర్వశాస్త్రముల మూలము. సమస్త వేదముల యొక్క గమ్యము. కనుక నీవే నేను నేను వేరు నీవు వేరు కాదు. ఈ తల్లి తండ్రి, గురువు, దైవము అనవసరంగా యెందుకీ బంధనాలు పెంచుకోటము? ఉన్న తల్లిని చూడటం లేదు. కానీ నీవే తల్లివి నన్ను కూడా చూడకుండా పోతున్నావు. ఈ బంధాలన్ని క్రమక్రమముగా త్యజించుకుంటూ రావాలి. కనుక యిద్దరి యొక్క యేకత్వాన్ని మనము గుర్తించటానికి ప్రయత్నించాలి. కేవలం యిద్దరి యొక్క యేకత్వమే కాదు సర్వులయందున్నటువంటి యేకత్వాన్ని గుర్తించాలి.

ఇదే ఏకో వశీ సర్వభూతాంతరాత్మ. ఆత్మతత్వమొక్కటే. ఎవరు నీవారు? ఎవరు నావారు ఈ సంబంధ బంధము యెంత కాలము క్షణభంగురము. ఎంత కాలమైనా శాశ్వతంగా వుండేది ఆత్మతత్వము. ఆత్మయే నావారు. అట్టి శాశ్వతమైన సంబంధాన్ని మనం కల్పించుకొనకుండా క్షణభంగురమైన యీ నీటి బుడగల వంటి సంబంధ బాంధవ్యాన్ని మనం అభివృద్ధి పరచుకోటము, యిదికేవలము మాయ యొక్క ప్రభావము. అన్నీ మనకు తెలుసు. అంతా చూచినాము. కాని యీ చీకటి గదులలోనే చిందులు తొక్కుతున్నాము. చీకటిలో దెబ్బ తగలక తప్పదు. ఆ చీకటిని దూరం చేసుకోవాలి. వెలుగును పెంచుకోవాలి. అప్పుడే మనకు బాధలు తీరుతుంటాయి. చీకటి గదులలో యెంత కాలం ఉంటారో అంత కాలం నీకు దెబ్బలు తప్పవు అనే సత్యాన్ని గుర్తించాలి. 'మమైవాంశో జీవలోకే జీవభూతః సనాతనః' అనగా అందరియందును నా అంశమే అనే దైవత్వాన్ని మనం విశ్వసించాలి. నీవు జీవాంశవు కాదు, పంచభూతాత్మకంముగాదు. మమాంశ. మనసులో వున్న మాలిన్యాన్ని దూరం చేసినప్పుడే తనకు తానే సాక్షాత్కారమవుతాడు. తనను తాను తెలుసుకోగల్గిన మానవునకు మొట్టమొదట మనసునందలి మాలిన్యాన్ని దూరం చేసుకోవాలి. ద్వేషభావాల్ని

711078707

నిర్మూలంగావించాలి. ఏకత్వాన్ని పెంచుకోవాలి. అదియే నిజముగా యీనాడు దేశమునకు కావల్సిన ప్రధానమైన బలము. భాషాభిమానము, దేశాభిమానము, ప్రాంతీయాభిమానము, కులాభిమానము, మతాభిమానము యీ తుచ్ఛమైనటువంటి అభిమానములలో మునిగిపోవటం చేతనే ఆత్మాభిమానానికి దూరమైపోతున్నాము. మనము పెంచుకోవలసినది ఆత్మాభిమానమే. సర్వులయందు వున్న ఆత్మతత్వము ఒక్కటే. కనుక సాక్షాత్కార మనగా యేందో సాధనల చేత లభించే ప్రసాదము కాదు. ధుతానుగానే వున్నాడు. అనేక పర్యాయములు మీకు చెప్పాను మనహృదయాన్ని మనం దర్శించాలంటే యేమి చెయ్యాలి. నేను చూచుకుంటే నాపైన వుండే వస్త్రం కన్పిస్తుంది. కాని నా హృదయం కన్పించదు. ఈ కప్పబడిన వస్త్రము తీసివేసినప్పుడే కదా హృదయమును చూడవచ్చును.

కానీ యీనాటి మానవుడు యీ జగత్తు అనే చలి బాధకు ఓర్చుకోలేక మూడు దట్టమైన వస్త్రాలు కప్పుకున్నాడు. పైన దట్టమైన మందమైన కోటు, లోపల షర్టు, క్రింద తేలికైన బనీను. ఈ మూడు కప్పబడుండేతనే మన హృదయం మనకు కన్పించటంలేదు. ఈ దట్టమైన కోటే తమోగుణము. లోపలవున్న షర్టే రజోగుణము, అయియొక్క తేలికగా వుండే బనీనే సాత్వికము. ఈ మూడింటిని తీసివేసినప్పుడే మన హృదయం మనకు కనిపిస్తుంది. కనుక నీవు గుణాతీతుడవైనప్పుడే సచ్చిదానందస్వరూపుడుగా రూపొందుతావు. ఇన్ని గుణములను లోపెట్టుకొని సచ్చిదానందము, సచ్చిదానమంటే యెట్లా లభిస్తుంది. ఈ సచ్చిదానందము చచ్చి నా కన్పించదు. గుణాలను అన్నింటిని నిర్మూలంగావించాలి. దోషాలనంతా తుడిచిపెట్టాలి. అప్పుడే మన స్వరూపాన్ని మనము దర్శించగలము. సచ్చిదానందస్వరూపులారా! ఎంత కాలమైనా మనం శ్రవణం చేయటం మనము కాలమును వ్యర్థము చేయటం. శ్రవణం చేసినదానిని మననం చేయండి. మననం చేసినదానిని నిధిధ్యాసలో వుంచండి. అనగా మనము కొంత ఆచరణలో పెట్టటానికి ప్రయత్నించాలి. కేవలం చిన్నటువంటి విషయాన్ని చిలుకలవలె పలుకుతున్నామే తప్ప చిలుకలవలె దానిని రుచిచూడటంలేదు.

మనమంతా భక్తులుగానే రూపొందుతున్నాము. భక్తులుగానే కన్పిస్తున్నాము. కాని భక్తితత్వమేమిటో వానికి అర్థం కావటంలేదు. భక్తి అంటే యేమిటి ధ్యానం చేయటమా, భజన చేయటమా, జపం చేయటమా, యజ్ఞయాగాదిక్రతువులు చేయటమా? ఇవన్నీ భక్తికి లక్షణములే కాదు. కేవలం చాకలివాడు చేసే పనులు. అనగా యేమిటి వస్త్రములన్నిటిని వుతికి వుతికి పరిశుద్ధము చేస్తున్నాడు. శ్రవణం, కీర్తనం, విష్ణుస్మరణం, పాదసేవనం, వందనం, అర్చనం, దాస్యం, స్నేహం, ఆత్మనివేదనమ్. ఇవన్నీ కూడను మన మనస్సును పరిశుద్ధం చేయటం కోసమే. వస్త్రాలను శుభ్రం చేసుకుంటున్నాము కాని ధరించటంలేదు. అదే మనలో పెద్ద లోపము. ఈ లోపమే లోభముగా మారిపోతున్నాది. మనసును పరిశుద్ధము చేయాలి. పరిశుద్ధమైన మనసును ధరించాలి. అప్పుడే నీ స్వరూపుడిని నీకు గుర్తించటానికి వీలవుతుంది. నీవు నీవుగానే నిలువగలవు. నీవు మానవుడవు కావు.

ఆకుపచ్చ పక్షులన్ని చిలుకల వలె పలుకునా
పువ్వులపై పారాడెడు పురుగులు తుమ్మెదలగునా
పులిచర్మము కప్పిన గాడిద తా పులియగునా
ఏనుగంత బలిసియున్నపంది యేనుగవునటయ్యా

కాని మనము మనిషి రూపంగా ధరించాము, రూపాన్ని ధరించినంత మాత్రమున మనం మనుషులము గాము. మానవత్వాన్ని పొందినప్పుడే మనం మనుషులమవుతాము. లోకమునకు మానవునిగానే వుంటున్నాము. కాని మానవతా గుణామనేది కన్పించటం లేదు. కొన్ని లక్షల సంవత్సరముల క్రితమే మానవత్వం ప్రారంభమైంది. కాని మానవత్వం యింకా పురిటి బాధలతోనే వుంది. దానికి యింకా బలము రాలేదు. మానవుడు పుట్టాడు కాని మానవత్వం యింకా పుట్టలేదు. ఏ నాడు మనయందు మానవత్వం పుట్టించుకోగలమో ఆనాడే నీవు మానవుడు. ఆ మానవత్వమే దైవత్వము. అదే సత్యస్వరూపము. అదే ధర్మస్వరూపము. అదే ప్రేమస్వరూపము. అదే శాంతిస్వరూపము. ఇలాంటి స్వరూపాన్ని మనము ధరించినప్పుడే మనం మానవులము, మానవులము అని చెప్పుకునేందుకు అధికారముంటుంది. ఆ మానవత్వాన్ని మనం పొందుతే చాలు అదే దివ్యత్వము. అదే పవిత్రము.

గురువు అంటే యీ లౌకికమైనటువంటి గురువు గురువు కాదు. గురువులు ఎనిమిది విధములుగా వుంటున్నారు. బోధగురువు, వేదగురువు, నిషిద్ధగురువు, కామ్యగురువు, సూచకగురువు, వాచకగురువు, కారణగురువు, విహితగురువు. ఈ అష్టవిధములైన గురువులలోపల విహితగురువు ఒక్కడు మాత్రమే సరియైనటువంటివాడు. కొందరు శాస్త్రాన్ని బోధించవచ్చు. తత్వాన్ని విచారణ పల్కవచ్చు. యమ నియమాది సాధనలు బోధించవచ్చు. సచ్చిదానందము యొక్క తత్వాన్ని మనకు తెలుపవచ్చు. శమ దమాది సద్గుణములు బోధించవచ్చు. అభీష్టకార్యములకు తగిన పూజలు గావింపవచ్చు. వ్రతములు చేయించవచ్చు. కాని మానవుని యందున్న సందేహములను నిర్మూలము గావించి స్వస్వరూపాన్ని సందర్శింపచేసేవాడు ఒక్క విహితగురువు మాత్రమే. ఆ విహితగురువు దైవము ఒక్కడు తప్ప యితరులు కాదు. ఈనాడు గురుపూర్ణిమ. గురువులకు పూజలు చేయటం, దక్షిణలు సమర్పించటం, కానుకలు యీయటం, యివి కాదు నిజమైన గురుపూజ.

గు కారమనగా అంధకారమైన దానిని నిర్మూలం గావించాలి. ప్రకాశమును దేదీప్యమానముగా వెలిగించాలి. గు కారమనగా గుణాతీతుడుగా వుండాలి. రు కారమనగా రూపరహితుడు కావాలి. అనగా రూప నామములు లేని తత్వము దైవత్వము ఒక్కటే. ఒక చిన్న ఉదాహరణము. స్వామి భస్మాన్ని యిస్తూ వుంటాడు అనేకమంది భస్మాన్ని ధరిస్తుంటారు. దీని యొక్క అంతరార్థమేమిటి? రూపనామములతో చేరిన ఒక పదార్థాన్ని కాల్చివేసినప్పుడు అది భస్మంగా మారిపోతుంది. ఈ భస్మం రూపనామ రహితమైపోతుంది. అట్టి రూపనామరహితమైన భస్మమే అద్వైతము. కనుక నీవు అద్వైతమువి కమ్మని నీకు భస్మాన్ని అందించటం. ఈ రూపనామములనే దానిని కొంతవరకు నిర్మూలనం గావించుకోమనే యీ భస్మాన్ని అందించటం. ఈ భస్మం యొక్కడనుండి వచ్చింది. ఒక రూపనామము ధరించిన వస్తువు యొక్క క్షీణస్థితియే. ఆ రూపనామాల్ని మనం నిర్మూలం గావించుకున్నప్పుడే భస్మంగా తయారైంది. అనగా రూపమునందున్న అహంకారము, నామమునందున్న మమత్వము నిర్మూలము చెయ్యాలి.

ఈనాడు అద్వైతము, అద్వైతము అని మనము చెబుతున్నాము. జీవితమంతా ద్వైత

711078709

ములోనే మనం బ్రతుకుతున్నాము. చెప్పటం ఒకటి, చేయటం మరొకటి. ఇందులోనే మానవత్వం క్షీణించిపోతోంది. చెప్పింది చేయి, చేసింది చెప్పు. ఈ ఐక్యాన్ని మనం అనుభవించాలి. ఇలాంటి గురువులు ఈనాడు కరువైపోయారు. కనుక ఈనాడు ఈ గురుత్వానికి మనం ప్రాకులాడనక్కరలేదు. మనలో ఒక గురువు వుంటున్నాడు. ఆ గురువే మన నిజమైన ఆత్మతత్వము. దీనినే సాక్షిభూతుడంటారు. దీనినే మనం అనుసరించాలి. నీ ఆత్మసాక్షిగా నీవు ఈ కర్మలలో ప్రవేశించు. ఇక్కడ మూడు విధములైన మాయలుంటున్నాయి. స్వేచ్ఛ, పరేచ్ఛ, అయిచ్ఛ. ఈ స్వేచ్ఛ అనగా తాను సంకల్పించుకున్న కార్యములో కలిగే సుఖః దుఃఖములను తాను అన్నివిధములా అనుభవించుటకు సిద్ధముగా వుండటమే. పరేచ్ఛ అనగా ఇతరుల ప్రోత్సాహ, ఉత్సాహముల చేత ఒక కార్యములో ప్రవేశించి దద్వారా జరిగే సుఖదుఃఖములను తాను నోరుమూసుకొని అనుభవించటం. ఇంక అయిచ్ఛ అనగా దైవేచ్ఛగా మారటం. సుఖము జరగనీ అది దైవేచ్ఛనే. దుఃఖము సంభవించనీ అదీ దైవేచ్ఛనే. నష్టము కలుగనీ అదీ దైవేచ్ఛనే. ఆదాయము రానీ అదీ దైవేచ్ఛనే. ఈ సుఖదుఃఖములన్నింటిని దైవేచ్ఛగా భావించుకోటమే నిజమైన ఇచ్ఛ. స్వేచ్ఛ స్వేచ్ఛ అంటే స్వేచ్ఛకు అర్థమేమిటి? ఇష్టానుసారము కుక్కలు తిరిగినట్లు తిరగటమా స్వేచ్ఛ. మానవత్వమును వీడి సంచరించటమేనా స్వేచ్ఛ అంటే. దివ్యత్వానికి దూరమై దానవత్వాన్ని అనుభవించటమేనా స్వేచ్ఛ. దీనికే ఈనాడు మీకు అంతరార్థమును చెప్పాలని తలచుకున్నాను.

త్రేతాయుగము, ద్వాపరయుగము, కలియుగము మూడు యుగములనుండి చూస్తున్నాము త్రేతాయుగములో పలదేవతలంతా ఒకవైపున వుండినారు. దానవులంతా మరొకవైపున వుండినారు. శ్రీరామునికాలములో పల దేవతలందరు అయోధ్యలో, కిష్కింధలో జీవిస్తూ వచ్చారు. రాక్షసులందరూ దండకారణ్యములో జీవిస్తూ వచ్చారు. వేరువేరు రాష్ట్రాల్లో జీవిస్తూ వచ్చారు. కనుక రాముడు స్వయముగానే తాను యుద్ధములో ప్రవేశించి రాక్షసులందరిని హతమారుస్తూ వచ్చాడు. దేవతలను రక్షిస్తూ వచ్చాడని దీని యొక్క అంతరార్థము. ద్వాపరయుగములో పల దేవతలు, రాక్షసులు ఇరువురూ ఒకే రాజ్యములో నివసిస్తూ వచ్చారు. అనగా పాండవులు, కౌరవులు ఒకే రాజ్యానికి అధికారులు. ఇలా ఇరువురు చేరిన సమయములో పల కృష్ణుడు ఏమి చేశాడు. తన సైన్యాన్ని అంతా కౌరవులకిచ్చాడు. తాను అస్త్రసన్యాసియై పాండవులకు సహాయము చేస్తూ వచ్చాడు. యుద్ధము చేయలేదు. కలియుగములో ఈ రాక్షసులు దేవతలు ఎక్కడ వున్నారంటే ఒకే దేహములోనే వున్నారు. త్రేతాయుగములో దేవతల లోకము వేరు రాక్షసలోకము వేరు. ద్వాపరయుగములో దేవతలదీ రాక్షసులదీ ఒకే లోకము. కలియుగములో దేవతలది, రాక్షసులది ఒకే దేహము. ఈ త్రేతాయుగములో స్వయముగా తాను యుద్ధము చేస్తూ వచ్చాడు. ద్వాపరయుగములో తాను యుద్ధము చేయకుండా సాక్షిభూతుడుగా, నిమిత్తమాత్రుడుగా కూర్చున్నాడు. అయితే యుద్ధములో ప్రవేశించాడు. కలియుగములో రెండూ ఒకే దేహములో వుండటంవల్ల భగవంతుడు కేవలం తటస్థుడుగా వుంటూటాడు. ఈ విచారణా శక్తిని మానవుడు మానవుడుగానే గుర్తించుకోవాలి. ఈ బాధ్యత మానవునికే అందించాడు. తనలో వుండే దానవత్వాన్ని తన విచారణ చేత దూరంగావించుకోవాలి. తనయందున్న దైవత్వాన్ని తను పోషించుకుంటూ రావాలి. కనుకనే మానవునికి స్వతంత్రమును అందిస్తూ వచ్చాడు.

అలాంటి స్వతంత్ర్యాన్ని పొందిన మానవుడు తాను యేమి చెయ్యాలో యేమి చేయకూడదో కనుగొనలేక దానవత్వాన్ని పెంచుకోటం, దైవత్వాన్ని విస్మరించటం జరుగుతూవస్తున్నాది. ఇదే కలియుగము యొక్క ప్రభావము. ఈ కలియుగమునందు దానవత్వాన్ని మనకు మనమే సంహరించాలి. ఈనాడు దానవత్వాన్ని మనము యేనాడు సంహరిస్తామో దైవత్వం తనకు తానే ప్రకాశిస్తుంది. మన సాధనలన్నీ మనలో వుండే మాలిన్యాన్ని మనం దూరం చేసుకొనే ప్రయత్నంగానే మనం విశ్వసించాలి.

ప్రేమస్వరూపులారా! దైవత్వాన్ని మనం చూడాలనుకుంటే, దైవత్వాన్ని సందర్శించాలనుకుంటే మనం ప్రత్యేకించి యే సాధనలు చేయనక్కరలేదు. మనగున్న మాలిన్యాన్ని తొలగించుకోటానికి చేసే ప్రక్రియలన్నీ ఒకవిధమైన సాధనలుగా భావిస్తున్నాము. అవి కేవలము మాలిన్యాన్ని నిర్మూలనం గావించేవి కాని మాధవత్వాన్ని సృష్టించేవి కాదు. ఈ మాధవత్వము సృష్టించబడేటువంటిది కాదు. సహజంగా ప్రకాశించేది. అది స్వయం ప్రకాశకంగా వుంటున్నాది. స్వస్వరూపంగానే వుంటున్నాది. కాని అడ్డును మాత్రం మనం తీయాలి.

ఒక శిల్పి ఒక శిలను అనేక విధములుగా మలిచి ఒక విగ్రహాన్ని తయారు చేస్తాడు. కాని యీ శిల్పి ఆ శిల నుండి ఒక విగ్రహాన్ని తీయలేదు. ఆ విగ్రహము ఆ శిలలో పూర్వమే వుంటున్నాది. ఈ శిల్పి చేసే పని యేమంటే దాని కసువు అంతా తీసేశాడు. ఆ విగ్రహం తాను తయారు చేసింది కాదు. యీ విగ్రహము పూర్వము శిలలో వుంటుండాది. యీ కసువు ను తీసేటప్పటికి శిల శిల్పరూపము ధరించింది. అయితే యీ కసువు దానిలో చేరినటువంటిదే. ఒక చక్కని ఉదాహరణము. ఒక తోటలో ఒక పెద్ద గుండు వుంటున్నాది. శిల్పి ఆ గుండుపై కూర్చొని అనేక విధములుగా మలచి విగ్రహాన్ని తయారుచేసి ఆ ముక్కలంతా తోటలోనే పారవేశాడు. పూర్వము యిదంతా ఒకే గుండుగా వుండినటువంటిది. ఇప్పుడు ఆ గుండు అనేక ముక్కలుగా తయారైపోయింది. ఆ ముక్కల్లో ఒక పెద్దముక్కను కృష్ణునిగా తయారుచేసి దేవాలయము లో ప్రతిష్ఠ చేశాడు. ఈ విగ్రహమునకు యిక్కడ షోడశోపచారములు జరుగుచున్నవి. కాని ఆ ముక్కలను మాట్లాడించేవారు లేరు. మాట్లాడించేవారు యెవ్వరు లేనప్పటికి ఆ ముక్కలు చెబుతున్నాయి 'తత్త్వమసి'. ఆ దేవాలయములో ప్రతిష్ఠయైన విగ్రహము మేమే అంటున్నాయి. అనగా అన్నీ యేక స్వరూపముగానే వుండినాయి. ఒక ముక్క దేవాలయములో కూర్చోవచ్చు. యింకొక ముక్క యేదో ఒక పరికరముగా వుపయోగపెట్టుకోవచ్చు కాని యీ ముక్కల యొక్క ప్రభావములు, యీ ముక్కలయొక్క పరికరము వేరువేరుగా వుండిన మాత్రమున రాయి రాయి కదా. కనుక ఆ మూలాధారమైన తత్త్వము మనము గుర్తించాలి. కనుకనే తొక్కబడిరాయి, మొక్కబడిరాయి, కట్టబడిరాయి, కొట్టబడిరాయి మూలాధార తత్త్వముగా రాయి తత్త్వము ఒక్కటే.

అదేవిధముగనే ప్రతిపదార్థమునందు సచ్చిదానందస్వరూపము వుంది. అదే అస్తి భాతి ప్రియం అన్నారు. సత్ చిత్ ఆనందము ఈ మూడూ దైవస్వరూపమే. దీనికి మనము రూపము నామము కలుపుతూ వచ్చాము. సత్, చిత్, ఆనందము, రూపము, నామము యివి పంచకముగా మారినాయి. ఈ పంచ

కనుకే ప్రపంచము. రూపనామములు తీసివేస్తే అదే అద్వైతము. రూపనామములుంటే యిదే ప్రపంచము. కనుక మన దృష్టిని మార్చుకోవాలిగాని సృష్టిని మార్చకూడదు. రూపనామములపైన దృష్టిని మార్చుకోండి. సత్య నిత్య నిర్మలమైన సచ్చిదానందముపైన దృష్టిని పెంచుకోండి. ఏమి చేసినా దైవము యొక్క సేవగానే, యేమి చూచినా దైవముగానే దర్శించాలి. సర్వమునందు వున్నటువంటి దైవత్వము ఒక్కటే. ఇట్టి సత్యమును గుర్తించటానికి ప్రయత్నించండి. ఎంతకాలమైనప్పటికి ద్వైతమునందే జీవితమును వ్యర్థము చేసుకోకండి. మనము చేసిన సాధనల యొక్క ఫలితము యేమిటి? ఇంతకాలము మనము చేసిన పూజల ఫలితమేమిటి? ఇంతకాలము మనము శ్రవణము చేసిన బోధల ఫలితమేమిటి? ఏమి ప్రయోజనము లేదు. ఏ కించిత్ మాత్రమైనా కూడా ఉన్నత స్థాయికి పోటానికి మనము ప్రయత్నించాలి. ద్వైతమునుండి విశిష్టములోనికి ప్రవేశించండి. విశిష్టములోనుండి అద్వైతములోనికి ప్రాకండి. అంతేగాని జీవితమంతా కూడను కంబళి మాదిరి యెక్కడ వేసింది అక్కడే వుంటే ప్రయోజనము లేదు. కనుక మనము వున్నందుకు, మనము సాధన చేసినందుకు గ్రంథాలు చదివినందుకు, పెద్దలను దర్శించినందుకు, వారి వాక్యములు శ్రవణము చేసినందుకు తగిన ఫలితాన్ని మనము అనుభవములోకి తెప్పించాలి.

సత్యసారము తెలుసుకోరన్నా...
ఈ తత్వమెరిగి జన్మమెందన్నా ॥సత్యసారము॥
ఈ ధర్మమెరిగి మన్ననొందన్నా
పామరత్వము పాడుచేసి
నియమనిష్ఠలు యెత్తినిల్పి
(తెలుసుకోకుండా వుంటే యెట్లా)
సత్యసారము తెలుసుకోరన్నా...
ఈ సత్యసాయిని తెలుసుకోరన్నా...
దేహభావము వీడరోరన్నా
అందమెందు యిందు లేదన్నా
అందమైన ఆత్మవిడచి
నింద్యమైన తనువు నేనని
తలపు వీడి శాశ్వతముగ
తత్వభావము యెరుగరోరన్నా.
సత్యసారము తెలుసుకోరన్నా...